

ΒΑΚΧΕΙΕΣ

("Έργον του Κλόνταν)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΧΑΜΟΓΕΛΟΥΣΕ

Μιά θύμηση της παιδικής μου ζωής χτυπάει επίμονα τη θύρα της ψυχής μου, γυρνώντας να βγῆ στο φῶς. Μιά συγχανημένη θύμηση :

"Ήμωνα μαθητοῦδι τῆς α' τοῦ 'Ελληνικοῦ στ' 'Ανάτι, Σχολάρχῃ εἶχαμε ἕναν ἀδιήγητο ἱερομόναχο, ψηλὸ σὰν ταβανόσκουπα, Βαρθολομαῖος τ' ὄνομά του. Κατοικοῦσε μέσα στὸ σχολεῖο, σὲ μιὰ καμαρούλα τῆς σοφίτας, ὄντικρὸ στὸ Βουλευτικὸ. Τὸν περισσότερο καιρὸ τὸν περνοῦσε κλεισμένος ἐκεῖ ψηλά, διαβάζοντας —λέγανε— μασωνικά βιβλία μὲ μαγείες καὶ ξορκισμούς. 'Ανέβαιναν γυναῖκες ἐκεῖ τὴ νύχτα, καὶ ὁ πάτερ Βαρθολομαῖος τὶς ξομιλογοῦσε —λέγανε— καὶ τὶς ξόρκιζε. "Ὅμως ἐγὼ αὐτὸ δὲν μποροῦ νὰ τὸ βεβαιώσω. Τὸ θετικὸ εἶνε, ὅτι μᾶθημα σπάνια μᾶς ἔκανε, μὰ οὔτε καὶ στὶς ἄλλες τάξεις. Στὴν ἴθυσ, τὸ πρῶτ, ὁ Σχολάρχῃς ἄφῃνε νὰ περῶσῃ καμμιά ὥρα, καὶ ὕστερα ἐρχότανε στὴν τάξη, στεκότανε στὴν πόρτα καὶ μὲ φωνὴ ἱερατικὴ μᾶς ἐκόλαζε. 'Ακόμα χτυπάει στ' αὐτιά μου ἡ σεφερότυπη φροσά του :

— "Λοτε, πηγαίνετε, δὲν ἔχετε μᾶθημα.

Καὶ μεῖς τρέχαμε νὰ βγοῦμε, κουντρουβαλόντας στὶς σκάλες. "Ὅμως ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ διορίστηκε δίσκοιλος ἕνας ἄλλος ρασοφόρος, τὰ μαθηματά μας γινόταναν τακτικώτερα. Αὐτὸς ἦταν ντόπιος, ὁ παπᾶς τοῦ "Αἱ Γιωργιοῦ —τῆς ἱστορικῆς Μητροπόλης— καὶ λεγότανε Μπαβέλας. Γέρος, μὰ μεγαλόκορμος καὶ βασταγερός. Εἶχε γένεια σπυδαῖα, ποὺ θὰ ἦταν κάτασπρα, ἂν δὲν ἐφομιμάριζε πολὺ. Μὰ τώρα ὁ καπνὸς εἶχε κερτρινίσει τὰ γένεια του, γιατί ὁ παπᾶς δὲν ἔβγαζε τὸ τσιγάρο ἀπὸ τὸ στόμα του. Φοιμάριζε καὶ στὴν παράδοση. Δηλαδή, ἅμα ἔπιανε, μετὰ τὴν προσερχή, ὁ παπαδόσκαλος ἔβγαζε τὴν καπνοσακούλα του, τὸ τσιγάρι, τὴν πίπα (φιγορατή, ἀλήθεια, κερχμαπαρένια) τὰ παζέταζε στὴν ἔδρα, ἔφτιανε χοντρὸ τσιγάρο, τὸ ἄναβε καὶ ἔστειλε συγγεφάκια στὸ ταβάνι. "Ελετα, ἄρχιζε ἡ ἐκάντῃ-γινωσις, δηλ. γιὰ νὰ μὴν ἀπασχολῆται ὁ κληρικός, ἔβαζε ἐμᾶς καὶ διαβάσαμε, καθέννας μὲ τὴ σειρά, φωναχτά :

— "... Τότε ὁ Πολύφημος, ἰδὼν τὸν 'Ὀδυσσεά, εἶπεν αὐτῷ...".

Καὶ ἡ 'Ὀδυσσεα ἐπῆγαυε πρῆμα, ὡς ποὺ χτυποῦσε τὸ κουνδῆνι καὶ μᾶς λευτέσωνε ἀπὸ τοὺς Λαιστρογῶνας καὶ τὰ λοιπὰ τέρατα. Στὸ μεταξύ, τὰ περισσότερα παιδιὰ —μάλιστα ἐκεῖνα ποὺ καθόνταν στὰ τελευταῖα θρανία, σὸ βᾶθος τῆς στενόμενης σάλας— παίζανε. "Άλλο μὲ χαλκομανιές, ἄλλο μὲ γραμματόσημα, ἄλλο μὲ χαλασμένα πενάκια, ἄλλο μὲ τὶς... μύγες. "Ένας συμπαθητῆς μου (αὐτὸς σήμερα εἶνε καθηγητῆς τῆς 'Ιατρικῆς στὸ Πανεπιστήμιον 'Αθηνῶν, ἐπιστήμονας μὲ παγκόσμια φήμη) ἔπιανε τὶς μύγες, κολλοῦσε πίσω τοὺς χάρτινες οὐρίτσες καὶ τὶς ἀμολοῦσε στὸ ταβάνι!...

"Ἡ σάλα ἦταν μασσοκότεινη. 'Ὁ ἴσκιος τοῦ Βουλευτικοῦ, ποὺ βρισκόταν ἀντικρὸ —ἐνα στενορούμι μᾶς ἐχώριζε— ἔσπερτε μέσα πηχτὸς

καὶ ἀκούγαμε τὰ βρωμιόλογα τῶν φυλακισμένων καὶ τοὺς κρότους τῶν ὑποκοπᾶνων στὸ λιθόσφρωτο... Καμμιά φορὰ ὅμως ὁ παπᾶς ἐθύμωνε, ἄρπαζε τὴ βέργα καὶ χτυποῦσε στὸ σωρὸ, εἰπὶ δικαιῶνος καὶ ἀδικουῶς. Τότε γινότανε σιωπῆ, βουβαμίρα· ὁ παπᾶς ἔσπερτε στὴν καρέλια του κωρασμένος, ἔσπερθε νέο τσιγάρο καὶ φοιμάροντας μᾶς ἐκοίταζε σιωπηλὸς καὶ ἀγοιμένος.

— Μὰ, ἀιδεσιμώτατε, κληνίζετε ἐνώπιον τῶν μαθητῶν;! τὸν ἐμάλωσε κάποτε ὁ ἐκτακτὸς 'Επιθεωρητῆς, ποὺ τὸν εἶχε στείλει τὸ 'Υπουργεῖο ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ ἔπεσε ἄξαφνα στὴν τάξη μας, σὰ μπόμπια.

— Ναί... εἶνε τὸ ἐλάττωμά μου αὐτὸ, ἀπάντησε ἀτάραχος ὁ παπᾶς. Δὲ μποροῦ νὰ κάμω διαφορετικὰ.

"Εγὼ καθόμιον στὸ πρῶτο θρανίον, ἴσως γιατί ἤμιον ἀπὸ τὰ μικρότερα παιδιὰ. Ἰσως γιατί ἡ μάνα μου ἐφρόνταζε νὰ τοῦ στέλλῃ προσφορὰς τοῦ παπᾶ, καὶ κάποτε μάλιστα ἔνας μᾶθημας μου τοῦφερε κάμποσο φῆνο καπνὸ ἀπὸ τὴν Καβάλλα : «Νὰ προσέχης τὸ παιδί, παπᾶ... "Εμένα λοιπὸν μὲ εἶχε σὲ καλὸ μάτι καὶ ἰσό ἔσπτα —θέλοντας νὰ χτυπήσῃ ἄλλους— μ' ἔπαινε ἡ βέργα του.

"Ένα πρῶτ, ἀνοιξιάντικο, λιγάκι φωτεινὸ, ὁ παπᾶς ὑπῆξε στὴν τάξη συνοδεύοντας ἕναν κύριο κλητονμένο, μισόκοπο, ποὺ κροτοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι ἕνα ὄμορφο, μὰ πολὺ ὄμορφο, παιδάκι, τῆς ἡλικίας μου, μὲ μάση ποδιὰ καὶ μαῖορο πλεχτὸ σκοῦφο. 'Απὸ τὸν ὄμο τοῦ παιδιοῦ κρεμότανε πέτσινη σάκκα. Τὸ ἀγγελολάμιστο, ὀδῆον προσωπίκι του, μὲ τὸ χαμόγελό του, ἀποτελοῦσε χτυπητὴ ἀντίθεση στὰ πένθημα ρούχα του.

— "Ὁρθιοι! διάταξε ὁ δάσκαλος αὐστηρά.

Σηκωθήκαμε σὲ προσοχή καὶ κοιτάσαμε τὸν ἄγνωστο κύριο καὶ τὸ παιδί. Σίγουρα θὰ ἦταν νοφερμένοι στὸν τόπο μας. Κανένας ὑπάλληλος, ποῖς ξέρει, καὶ ἔφερε τὸ παιδί του στὸ σχολεῖο.

— "Άς καθῆσων τὰ παιδιὰ, παρακάλεσε ὁ κύριος μὲ μαλακὰ φωνή, καὶ ἀναστῆναζε.

"Εκαθήσαμε.

— Σὰς ἔφερα ἕναν καινούριον σιμιαθητῆ σας, εἶπε ὁ παπᾶς... "Ελα, παιδι μου, νὰ καθῆσης.

Καὶ γυροῦντας στὸν κύριον, τὸν ἐρώτησε :

— Ποῦ θέλετε νὰ καθῆσῃ ὁ υἱὸς σας, κύριε Πρόεδρε ;

— Μὰ... κοντὰ σ' ἕνα καλὸ παιδάκι, εἶπε κείνος, ἂν καὶ ὄλα φαίνονται καλά.

"Εφερε γραμμὴ στὰ θρανία τὸ βλέμμα του καὶ τὸ σταμάτησε πάνω μου. 'Επιρῆσισε καὶ σκέθοντας μὲ ρώτησε χαμηλόφωνα τ' ὄνομά μου. Τοῦ τὸ εἶπα.

— "Έχεις μητέρα ; (καὶ μὲ κοίταζε στὰ μάτια).

— "Εχω.

— Αὐτὸς δὲν ἔχει... Λοιπὸν, νὰ τὸν ἀγαπᾶς.

Και πάνοντας τ' χεράκι του θραναού, τ' έβαλε στο δικό μου.
— Τέλλος είνε τ' όνομά του... Νά γίνεται φίλοι.
Κι' ο πατέρας μ' άποχαρέτησε (επτά σέβη μου, αιδεσιματώτατε!
— Καλήμέρα, παιδιά μου) κ' έφυγε.
— Ο Τέλλος εκάθρε πλάγι μου, στο θρανίο, και έπειδή ο παπ' άς
βγήκε να πάη στο Γραφείο, πάσαμε κουβέντα...
Αυτό το παιδί έλο και χαμογελούσε. Ήταν γλυκομυλιτο, άπαρα-
πόνετο, καταδεχτικό. Έβγαλε άμέσως από τη σάκκα του έναν ό-
λάκερο θραναρό να μου τότε δείξη: Τετράδια, βιβλία με χροματι-
στές ζωγραφιές, από κείνα που έχουν τα πλουσιόπαδα, ένα όραίο
πλοιαίο με μολύβια, πένες, σουγιάδες. Τα τετράδια είχαν άπ' έξω
τ' όνομά του: Τέλλος Άγαλητός... Έκείνο που με θάμπτωσε όμως,
ήτανε μία συλλογή από γραμματόσημα. Χριστούλη μου! μία συλλο-
γή από γραμματόσημα όλων των κρατών, κόκκινα, πράσινα, πορτο-
καλιά, μπλέ, όμορφα, φανταχτερά, γραμματόσημα γνωστά, αλλά
και άγνα, της Κορδας, του Άγιου Μαρίνου, τα περίφημα «Κλειδιά
του Πάπα», πόσα άλλα!... Και ο Τέλλος την έφυλλομετρούσε και
μου τ' άδειχνε, εξηγώντας μου ένα—ένα, πάντα με τ' χαμόγελο.
— Τι όμορφα γραμματόσημα! του έλεα, Πού τ' ά βοήθηες;
— Ο μπαμπάς μου τ' άγόρασε, τον καιρό που πέθανε η μαμά,
στην Άθήνα.

— Πότε πέθανε;
— Πέθανε και την πήρανε οι παπ' άδες... Έγώ έχω κ' έναν άδελφό, Άντωνάκη, κ'
είνε μεγαλύτερος. Αύτουνού ο μπαμπάς του πή-
ρε ποδήλατο.
— Πότε;
— Πέθανε, τον καιρό που πέθανε η μαμά.
— Κι' ο Άντωνάκης που είνε τώρα;
— Στο Γυμνάσιο είνε, στην πρώτη. Ο μπα-
μπάς λέει να τότε κάνουμε δικαστή... έφ' έτη,
σάν τον μπαμπά. Όμως η κυρά Βγενιά δέν
της άρέσει... καλλίτερα γιατρό, λέει.
— Τι είνε η κυρά Βγενιά;
— Η δούλα μας. Είνε γριά. Την έχουμε
χρόνια!

— Και σ' τι θ' ά γίνει. Τέλλο; τον έρώτησα.
Πρώτη φορά τ' χαμόγελο έλειψε από
το πρόσωπό του. Σοβαρός, έλε: —
— Άξιωματικός! Και θ' ά πάω στον πόλεμο!
Κείνη τή στιγμή ξανακίτησε στην τάξη και
ο παπ' άς και γίνθηκε ήσυχία. Όπως έλοι μας, ά-
νοιξε κ' ο Τέλλος τ' Άναγνωστικό του.
— Άρχισε σου, παιδί μου, πρώτος, του έλε
ο δάσκαλος.

Και η γλυκειά, η βελουδένια φωνούλα του
άκούστηρε: —
— «... Πρώτη ήλθεν η ψυχή της Άντι-
κλείας, της άγαλητής μου μητρός, ήτις έξη
ότε έγω είχα φύγει διά την Τροίαν. Ταύτην
ιδών, έδάκρυσα και η καρδιά μου κατασπα-
ράχθη...».
— Καλά, καλά, διέκρινε ο παπ' άς, ο άλλος,
παρκατάω.

Και τ' διάβασμα του τραγικού κεφαλαίου με
τις ψυχές των νεκρών, που πίνουν αίμα γύρω
από τ' λώζκο του Όδυσσέα, συνεχίστηκε από έ-
μένα, κ' ύστερ' από τον άκόλουθο συμπαιητή
μας...

Γινάσκω, αλήθεια, φίλοι με τον Τέλλο. Στο σχολείο ήμαστε ά-
χώριστοι, κ' όταν σχολάζαμε, πηγαίναμε μαζί στα σπίτια μας.
— Ο πατέρας του Τέλλου ήταν ο Πρόεδρος των Έφετών, που κείνο
τον καιρό είχε τοποθετηθεί στ' Ανάκλη. Ή συμπρωτοση τ' όρσε να νοι-
κιάση σπίτι κοντά μας. Ένα παλιό σπίτι, που κάτω ήταν ο περίφη-
μος φοβηρός του Σπλήλου του Ήπειρώτη. Άλλά τ' σπίτι δέν είχε
σπλή, κ' έτα ο φίλος μου ερχότανε να παίζη στη δική μας. Χτζ' άσε
πύργους, φτείνανε περβολάνια ή κόβανε καραγκιόζηδες από καρ-
τόνια. Χαρίζαμε ο ένας δώρα του άλλουνού, δέ μαλώνανε ποτέ. Ο
Τέλλος έλο και χαμογελούσε... Ή μητέρα μου είχε να κάνει με την
όμορφιά του:

— Τι όμορφο άγοράκι!... Έλα δώ, Τέλλο... Πές μου, άγόρι
μου, από τι σούβανε αυτό τ' σημαδάκι επάνω από τ' άριστερό φρεδί;
Ήτανε μία γραμμούλα μαυρογάλαξη.

Δέν τον άσχημίζε όμως. Άλεξαντίας, του πρόσθετε ένα ξεχωρι-
στό δέληγτρο.

— Άπό πέσιμο μούγινη, στην
Άθήνα... Ή Βγενιά μούβαλε μέ-
σα μπαρούτη... Κ' έβλεπε μέσα
ή μπαρούτη και δέ βγαίνει... Δέ
θ' ά βγή ποτέ, λένε.

Όταν γινόταν σχολική εκ-
δρομή, ως στο Πολύγωνο, ή
πιο πέρα στην Τίρυνθα, έμεις οί
δύο βυθίζαμε μαζί στη γραμμή
πασμένοι από τ' χεράκια. Κι' έ-
λοι μαζί τραγουδούσαμε:

Τό δάσος δροσάτο
έδώ μειδιά,

στα δέντρ' άποκάτω
κοιμάται σκιά...

Μία νύχτα, περασμένα μεσάνυχτα, Γενάρης μήνας, άκούστηκαν
ποταλιές και σύγκαιρα οί καμτάνες βάλθηκαν να σημαίνουν γοργά,
δυνατά... Σπνήσαμε τρομαγμένοι.

— Πυρκαγιά!..., άκούγότανε παντού ή κόκκινη λέξη.

— Πού είνε;... Πού είνε;...!

— Στο φοβηρό του Σπλήλου!... Πήρε από μέσα φωτιά ή άποθή-
κη, τ' έξυλα, και τώρα καίγεται έλο τ' σπίτι, ως άπάνω!... Καίγε-
ται σ' ά δαδί!...

Αυτό ήταν. Καίγεται τ' σπίτι που καθόταν ο φίλος μου! Πού
να με κρατήση ή μάνα μου. «Θά καθ' ο Τέλλος κ' Καί πετάχτηκε έξω.
Φυσούσε ένας άγέρας, ένα κακό... Ο κόσμος έτρεχε να δώση
βοήθεια. Και οί καμτάνες έλο χτυπούσαν. Τώρα έδανε χαμτέρι και τ' ο
καμταναρό του Άη Σπυρίδωνα και της Φραγκοκκλησιάς. Ντάγκ!
ντούγκ! όλοένα...

Έρτασα στον τόπο της πυρκαγιάς. Κόσμος κούλς, έλο τ' Άνά-
κλη. Ήταν ή πιο κρίσιμη στιγμή. Τό σπίτι τ' είχαν ζωσει οί φλόγες,
κ' οί κάτοικοί του δέν μπορούσαν να κατεβούν πιά από την ξύλινη
σκάλα, φλογοζωσμένη κ' αυτή. Άκούγονταν
φωνές που ζητούσαν βοήθεια...

Άξαφνα, τεντώθηκε διάπλατη ή μπαλκονό-
πορτα και από τ' άριον φρόντο πετάχτηκε έξω
ο Πρόεδρος του Έφετίου, κρατώντας στην
άγκυλιά τ' άδύο τον άγόρια.

— Βοήθεια! φώναζε ο πατέρας σπαραχτικά.
Μέσα στο μάταιο θόρυβο και στην ταραχή,
θ' ά πνίγηκε βέβαια κ' ή δικιά μου παιδιάτικη
φωνή, που καλούσε τ' φίλο της:

— Τέλλο!... Τέλλο!...

Μά να! κείνη δά τή στιγμή έρτασαν και οί
πυροσβέστες, ο Λόγος του Όπλοστασίου, γρη-
γορα πέταξαν άνεμόσκαλες στο μπαλκόνι, κατέ-
βασαν τούς άνθρώπους, καταπλημύρισαν με
νερά τ' σπίτι...

Μέσα σ' κείνη την άναμτοιμητούλα έχασα
τ' φίλο μου. Με καίμενα ρούχα, πουλουρι-
σιμένους, τούς έπήγαγε σ' ένα φαρμακείο, κ'
από κει σάλιαξαν σ' ένα ξενοδοχείο, ως πού
να ιδούν τί θ' ά γένουν.

Ο Τέλλος έκανε δέκα μέρες νάρθη στο
σχολείο. Όταν ξανάθη, έφερε όλη του τή
σάκκα άκέρια, με τ' ζωγραφιστά βιβλία και τ'
γραμματόσημα! Τα πρώματά τους είχαν καεί,
δμως ο Τέλλος κρατούσε σφιχτά τή σάκκα του
και την έσωσε.

Νοίκιασαν άλλο σπίτι, κοντά στη θάλασσα
και άγόρασαν καινούρια έπιπλα και ροζακιά.

— Ο μπαμπάς έχει λεφτά, ού!..., έλεγε ο
Τέλλος και χαμογελούσε.

Πέρασαν δύο χρόνια.
Είχαμε φτάσει στο Σχολαρχείο, πάντα φί-
λοι κ' άχώριστοι. Τή συλλογή κοντέναμε να
τή συμπληρώσουμε με όλη τή σειρά των Έλ-
ληνικών γραμματισμών. Ο Τέλλος έπέμενε:
— Θ' ά γίνει άξιωματικός και θ' ά πάω στον
πόλεμο!

Και άξαφνα, ένα μεσημέρι, συνέθηρε κάτι άπερίμεντο. Ένας κί-
ριος μπήκε στην τάξη μας, πήγε κοντά στο δάσκαλο και τοβλεγε
κάτι στ' αϊτί... Τόν ήξερα έγώ αυτόν τον κίριο, γιατί τόν είχα δει
στο σπίτι του Τέλλου και είχα άκούσει τή Βγενιά, τή δούλα τους, να
τόν λέη κείνος Εισαγγελέας.

Ο δάσκαλος μας λοιπόν τέντωσε τ' μάτια, κοίταξε τόν Τέλλο
και μουμυορίσε:

— Τό καίμενο!...

— Ο κίριος Εισαγγελέας έπληρίασε τόν Τέλλο, του χάιδεψε τ' ο
κεφάλι και τ' έλε:

— Παιδί μου, πάρε τ' ά βιβλία σου και πάμε σπίτι.

Ο Τέλλος τόν άκολούθησε, υπάκουος σάν άρνάκι. Άμα έφυγε,
ένα κακό προαίσημα έσφαξε τήν καρδιά μου...

Όταν σχολάζαμε και βγήκαμε στο δρόμο, μάθαμε τ' δυστύχημα.
Ο Πρόεδρος των Έφετών είχε πεθάνει ξαφνικά, μέσα στο δικα-
στήριο, από συγκοπή τής καρδιάς. Τώρα, στο σπίτι του, όπου είχαν
μεταφέρει τ' λείψανό του, κόσμος
πολύς ήταν συναγμένος. Ο Τέλ-
λος έκλαιγε, έκλαιγε. Κι' ο Άν-
τωνάκης, ο μεγαλύτερος, άνό-
φραλα προσπαθούσε να τόν παρη-
γορήση.

Μία φιλική τους οικογένεια έ-
φρόντισε για τήν κηδεία, και ή
κυρά Βγενιά, κλαιγοντας, έβαλε
ξανά πένθημα ρούχα στα δυό ά-
γόρια, που τ' άχε σκεπάσει, δεύ-
τερη τώρα, διπλή άρφάνεια...

Ο Καπετάν Άργας.

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Του κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

Ρομάντζο, βγαλμένο από τήν πλούσια πηγή του αισθη-
ματος, γραμμένο με τή γνωστή δεξιοτεχνία του συγγραφέ-
ως. Ένα όμορφο ειδύλλιο που άρχίζει με σκηνές τρυφερότη-
τος και ξετυλίγεται σ' άληθινό δράμα, με σελίδες παλλόμε-
νες άπ' έλη τή συγχερδία του άνθρωπίνου πένου.

"Υστερ" από λίγες μέρες, ένας θεός τους ήρθε από την 'Αθήνα, τα περιμάζωξε και τα πήρε μαζί του. "Έτσι, έχασα το φίλο μου και δεν άκουσα πιά να γίνεται λόγος γι' αυτόν.

Τά χρόνια περνούσαν. 'Ετελείωσα κι' εγώ το Γυμνάσιο, ήρθα στην πρωτεύουσα, φοιτητής, με πόθους και όνειρα. Περπατούσα στους δρόμους της 'Αθήνας και χάζενα, χάζενα... "Όλα μου φαίνονταν ωραία —οί γυναίκες, οι βιτρίνες, τα μέγαλα, τα... φωτογραφεία— όλα ντυμένα με το χρυσοφώς του μυστηρίου. Και ήμουν πρώτος και καλύτερος στις γιορτές του Σταδίου και σε... 'Ε πανηγύρι.

Τήν Προποχρονιά έπηγα στην πλατεία της Μητροπόλεως να ιδώ την παράτα.

'Ερχόνταν τα διάφορα στρατιωτικά σώματα, με σάλπιγγες και τύμπανα, και ή Μουσική χτυπούσε το θούριο του χαρετισμοί...
"Υστερα, από την 'Οδόν Εὐαγγελιστρίας, πρόβαλε ή Σχολή τῶν Εὐελπίδων. Οί μαθητές προχωρούσαν σε πετρόδες, με τό ρυθμικό τους βήμα, έφηβοι και νέοι καμαρωτοί, σφιγμένοι στην κομψή τους στολή, με τίς κίτρινες σατιές τους, τό κίτρινο λοφίο, γαντοφορεμένα, σοβάροι. Περνούσαν μετροστά μου. "Έξαφνα, έβαλα μία φωνή: — Τέλλο!... Τέλλο!...
Είχα ιδεί τό φίλο μου! 'Ανάμεσα σε τόσους είχα ξεχωρίσει τό φίλο μου! 'Ηταν ο πρώτος δεξιά, στην πέμπτη τετράδα... 'Ο Τέλλος έγύρισε λίγο τό κεφάλι, κατόχοντας να ιδή ποιός τόν έφώναζε, μά δεν μπορούσε γιατί ήταν αναγκασμένος να προχωρήσει.

Στήν Πλατεία, στην παρατάξη, την ώρα που στην έκκλησία διάβαζαν τή Δοξολογία, καθώρθωσα να πλησιάσω τούς Εὐελπίδες, και να τού μιλήσω. 'Ο Τέλλος έδειξε μεγάλη χαρά, συγκινήθηκε που με είδε. 'Ηταν πάντα ένα παιδί στην καρδιά, αλλά και τί ώραίος έφηβος είχε γίνει! Πώς άστραφε ή νότιο του στην καταπαινούργη στολή, ή άληθινή 'Απολλώνεια όμορφιά του, με τό αιώνω χαμόγελο σε κείνα τή χείλη που θά τάλεγες κορτσιόστικα, στά μάτια που ήταν γεμάτα από φῶς ψυχικό!...
— "Όστε θά γίνης άξιωματικός, Τέλλο; τόν έρώτησα. Θυμάσασ που τ'όλεγες;...
— Ναι, και θά πάω στον πόλεμο, έσμπληήρωσε την παλιά, παιδιάτικη φράση...
'Από την ήμέρα κείνη, είδα πολλές φορές τό φίλο μου. Μάλιστα τόν έβλεπα ταχτικά, τίς Κυριακάδες, όταν είχε έξοδο και... δεν είχε ραντεβού με καμιά κοπέλα. "Άπειρες ήταν οί καταστάσεις του στο αισθηματικό έπίπεδο.
— Τά κορίτσια θά σε φιλονύκνει, τού είπα κάποτε, δείχνοντας τό μελανωπό σημάδι του φρονιού.
— Και κεί και παντού, μου άπάντησε, χαμογελώντας.
Πέρασαν τέσσερα χρόνια. 'Ο Τέλλος 'Αγαπητός τέλειωσε τή Σχολή και βγήκε άνθυπολοχαγός. Τό γλεντήσαμε τό πρώτο γαλόνη του... "Άξαφνα, τόν έχασα πάλι. Τά περιστατικά τής ζωής μ'ας έχώρισαν. 'Έχει πολλούς δρόμους ο κόσμος...
'Ενα πρωί —ήταν ή εποχή τῶν σκληρῶν άγώνων στην άλύτρωτη Μακεδονία— οί άθηναϊκές έφημερίδες έγραψαν μία θλιβερή είδηση, που είχε ρθει από τό Μακεδονικά βουνά: Βούλγαροι κομματιζήδες έπυσαν με μπαμπούά έναν 'Ελληνα άρχηγό άνταρτικου σώματος, τόν έδσαν πιθάγκωνα «και ποικιλοτρόπως βασανίζοντας και ξευτελλίζοντας αυτόν, τόν περιέφεραν από χωριόν εις χωριόν μέχρι Σιατιστής, όπου τέλος, αφού τόν έφόνευσαν, έκρέμασαν τό σώμα του από τινος δένδρου...»
Οί έφημερίδες έδημοσίευσαν και τήν εικόνα του, με στολή άπλωχηγού. Και ήταν εό καπετάν Τέλλος 'Αγρας—ήταν ο Τέλλος 'Αγαπητός, που είχε παρατηθεί από τό Στρατό για να λάβη μέρος στον άπολυτρωτικό άγώνα, με λίγα διαλεχτά παλληκάρια. 'Ηταν ο φίλος μου, που είχε πάει στον Πόλεμο...
Γράφτηκαν τότε πολλά για τήν εξαιρετική όμορφιά του νεαρουί ήρωου», για τόν ένθουσιασμό του, και προπάντων για τόν τραγικό του θάνατο. Με 120 μαχαιριές πρήψαν οί Βούλγαροι τό κορμί του. 'Ιδιο τό μαρτύριο του 'Αγίου Σεβαστιανού. Και ή 'Ελληνική Ψυχή έφριξε...

Τέλλο, πέρασαν από τότε 25 χρόνια... Είσοικέπνε χρόνια σαπίζει τό αϊθέριο κορμί σου μέσα στη γή. Και σήμερα ο νόος μου, γυρνώντας στα περασμένα, σίχνει έπάνω στο έλευθερο χῶμα σου, με συγκινήμένη καρδιά, με διαπορούμενα μάτια, σίχνει τό χρυσολιουδο τής φιλίας. Και ή σκέψη μου περπατεί κοντά σου, μέσα στον Παράδεισο τῶν ψυχῶν; όπως τόν παρῶ που κλαίωμε πλάι—πλάι στην 'Αναπλιώτικη έξοχή, τραγουδώντας τό σχολικό μας τραγούδι, που μιλούσε κι' αυτό για ένα χαμόγελο:
Τό δάσος δροσάο
έδώ μειδιά,
στά δέντρ' άποκάτω
κοιμάται σκιά...
1932 ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

B. Z.

Φυσιογνωμία που εκφράζει ειλικρίνεια και θέλησιν, ωραία μάτια. Πολλή εντυπωσιάζων, που φανερώνει την ευγενική οικογένειά της. Έκλεκτή κυρία και σπανία μητέρα, προνόμιο, για τό όποιο μπορεί κανείς ν' αναφέρει την παρομοία «τό μήλο, κάτω από την μηλιά θά πέσση», γιατί πράγματι ή μητέρα της, εκτός του ότι έχει δοξάσει τά ελληνικά γράμματα, είχε και εξαιρετικής στοργής μητέρα. Παρευρίσκεται στις πλέον επίσημες δεξιώσεις και θά την δέκνονε άπόλυτη συμπαθητικότητα, αν δεν διεφαίνεται εις αυτήν κάποια όδους ονομασιού.
H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Τό παρελθόν Σάββατον δεξιώσις παρά τῷ κ. και τῇ κ. 'Οδ. Ματζίνι.
—Τό σπίτι θαύμα διακοσμητικής. Ένα χῶλλ με θαυμάσια εμπνεύσεσι και επίπλωσιν 13ου αιώνος.
—'Επίπλωσις γραφείου, αϊθούσης και τραπεζαρίας 'Αγγλικού στυλ.
— Παρευρέθησαν κ. και κ. Σοφούλη, αϊ κυρία Α. Μιχαλακοπούλου, Ζάννα, 'Αργυροπούλου, 'Απ. 'Αλεξανδρή, Βουρλούμη, Μαρή, Π. Τσαυδάκη, Γ. Καφαντάρη.
— Πρῶθενται 'Ιταλίας, Ρουμανίας, 'Αγγλίας, Γαλλίας, Τουρκίας, Γερμανίας, Πολωνίας και αϊ κυρία Μπαστιανίνι, Ρασζάνο, Ράμψην, Κλεάνθ Σιδόν, 'Ενίς Μπέη, Γιούργεβιτς, 'Αινζένλορ.
—'Επιτετραμμένος 'Ελβετίας και ή κ. Ζεννί, κ. και κ. Χεμπερλάιν, κ. και κ. Φίσερ, κ. και κ. Καρλίνι, κ. και κ. Βάλτερ, ο κ. Τύρκ.
— Στήν κομψή ελότζια διακρίνομεν μερικές τῶν ώρασιότερων κυριῶν και δεσποινίδων.
—'Επίσης παρευρέθησαν κ. και κ. Δ. Δηληγιάννη, κ. και κ. Περματζόγλου, κ. και κ. Διομήδη, κ. και κ. Τσουδερού, ο κ. Δεμέστιχας, κ. και κ. Σπ. Λοβέρδου, δεσ Λοβέρδου, κ. και κ. 'Επ. Χαριλάου, ο κ. Πάλλης, κ. και κ. Βαφειωδάκη, ο κ. 'Εξηγητάρης, κ. και κ. Διδερτάτου, ή κ. Κύρου, ο κ. Κλ. Γεωργιάδης, κ. κ. και δις Χατζηκυριάκου, κ. και κ. Καμπά, κ. και κ. Μαζκά, κ. και κ. Φραντζή, αϊ κυρία Καποδίστρια, 'Ηλιάσκου, Πετρίτσι, ο κ. 'Αθανασιάδης, κ. και κ. Κασσαβέτη, ο κ. 'Ανδρεάδης, κλ.
—'Η αϊθουσα του μιτριτζ πολύ ενάρμοστη, παραπλεύρως κίμαρ.
— Ρεβελιον παρά τῷ κ. και τῇ κ. Αιμ. Πιζάνη.
—'Η οικωδέσποινα, εκτάκτως συμπαιθής, έφερε τουαλέτταν μούρην βελούδινην με άσπρινα μαντίνα.
— Κόσμος πολύς, άφθονη νεολαία, μεγάλο κέφι.
— Είς τό άνω πάτωμα μπακαράς και πολλά τραπέζια μιτριτζ. Είς τάς κάτω αϊθούσας χορός και σουπε πλουσιότατον.
— Διακρίνομεν κ. και κ. Ρούφου, κ. και κ. Θ. Λεκατσά, κ. και κ. Α. Σκένδερ, κ. και κ. Α. Σκένδεο, κ. και κ. Ν. Τρικούπη.
— Τάς δας Δ. Καραϊσάκη, αϊθερίας ειμορφιάς, με μπλε τουλίγη τουαλέττα, Τζίνη με μπλε κοπανέγκ, Παταλιούκα με άσπρα.
— Διακρίνομεν επίσης κ. και κ. Παντελίδου, κ. Κιτσίκη, Στρατηγόν Νικολαΐδην, κ. Χατζανόση, κ. Γ. Μαζζάν, κ. Νοταράν, κ. και κ. Α. Τσουκαλά, κ. και κ. Γ. Γαλιόστρα, κ. και κ. Κ. Μεταξά, κ. και κ. 'Αγ. Ταμταζοπούλου, τάζ κυρίας Πετοάλη, Δαμιάλη, Περόγλου, Κατσιογιάννη, κ. και κ. Ι. Μπούμπουλη.
— Μέσα στην χαριτωμένη νεολαία διακρίνομεν δια Κ. Λεκατσά, με θαυμασίαν τουαλέτταν από ροζ τουλι και βέστα από σατέν μπυλίλάν, δια Ουίλς με μαύρα, άφραισάτη, δια Νοταρά, σπανίας κομψότητος και χάριτος, με μπλε, τούς κ. κ. Παπαλιουκάν, Γ. Ράλλην, Μ. Πουρήν, κ. και κ. Πουρή, κ. και κ. Χαριλάου.
—'Εκτάκτως κομψαί αϊ δεσ Λαγουδάκη με άσπρα και Μεζίνη με ροζ.
—'Εφανίσσεις άριστοτεχνικαί ή κ. Κιτσίκη με τουαλέττα άπλουστάτη και καλίγραμμην από άσπρη δαντέλλα, σχηματίζουσιν σεσίον από βοτανάκια, ή κ. Ματζίνι με μούρη και άσπρινα τουαλέττα, ή κ. Παταγεωργακοπούλου με μαύρο σίνιλον.
H MONTAIN

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ
ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ 1932

Κομψέ, πολύχρωμο, πλουσιώς εικονογραφημένο, μοναδικό, άπόκττημα για τίς οικογένειες. Δρχ. 25.

Στό έφετερον 'Ημερολόγιο του «Μπουκέτου» συνεργάζονται οί κ.κ. Γε. Ξενόπουλος, Π. Χόρν, Αιμιλία Στ. Δάφνη, Στέφ. Δάφνης, Μένος Φιλήτας, Σωτ. Σκέλης, Θ. Βελλιαντίης, Κ. Καροφύλας, Χρ. Χρηστοδασίλης, Κ. Φαλατζίς, Παύλος Νιφθάνας, Κλέων Παράσχος, Σταμ. Σταμ., Στρατής Δούκας, Γ. Πορφύρας, Χάρης Σταματιόν, Ρώμος Φιλύρας, κλ. κλ. 'Επίσης δημοσιεύονται άνέκδοτα έργα τῶν Α. Παπαδιαμαντή, 'Ανδρέα Κερκαβίτσα, Κώστα Κροστάλλη, Γ. Βόκκου, κλ. κλ.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

'Η εικόνη του σημερινού μας εξοφυλλου είχε έρχον του Γάλλου ζωγράφου Ζαφρούα, περιφρήμα για τούς παριένους άτ' την παιδική ζωή πινάκας του, φέρει δε τόν τίτλο «'Ο Τυμωρημένος Μαθητής».

APPARQÑEΣ

'Ο κ. Δημ. Ράμφος, έμποροφύλλου, και ή θνίς Φανή Σκρεπετού, έμνηστούθησαν. Τούς εύχομαι ταχεϊαν τήν στέφην.
Κ. Δ.